

Folke-Representation. Men jeg maa desuden bemærke, at det selv i finantsiel Henseende slet ikke er klogt at vænne Ministrene til dette System, og bringe dem dertil, at de altid forlange mere, end de ville have, og at de saa overlade til os at slaae af. Det kommer derved til at gaae aldeles som med de Kræmmere, der have ubestemte Priser (Hysen, Bisfald, Afbrydelse, For manden ringer.) Ja, mine Herrer! de tvinge Ministeriet til at handle saaledes (Nei! Na! Jo! Jo!) og fra dem, som have ubestemte Priser, faaer man i Virkeligheden alligevel ikke Varerne for bedre Kjøbud fra dem, som have bestemte Priser. Kræmmerne med de ubestemte Priser forlange altid mere for deres Varer end de ville have; og naar man da efter at have pruttet meget med dem, gaaer glad bort i den Tanke, at man har faaet Varene en heel Deel billigere, end (Afbrydelse, For manden ringer) — Ja, Sandheden klinger ikke altid godt, mine Herrer! — men vent, til jeg er færdig: saa kommer Touren til dem. Det er sagt, at 49,000 Rbd. var en meget stor Sum; ja det er en stor Sum, om man saa vil; men Alt i den Henseende er jo forholdsmæssigt; 2 Millioner er en meget større Sum; men, dersom vi kunne slippe med 2 Millioner til Krigsbudgettet, saa vilde vi dog være meget tilfredse. Altsaa det, at 49,000 Rbd. er en stor Sum, beviser aldeles ikke, at vi ikke skulle give den til Theatret; havde man beviist, at den var altfor stor, da var det en anden Sag; men der foreligger ikke det mindste Beviis herfor. Det Gnefte, som jeg kunde sige nærmede sig til Beviis, var Bemærkningen om, at der ikke spilles Dnsdag Aften, og at Skuespillerne have 3 Maanedes Sommerferie. Ja, dersom man virkelig troer, at de Personer, som have med disse meget anstrængende aandelige Arbejder at gjøre, hvis Sjæls Eigner idelig maae pirres og bevæges — og det maa indrømmes at være Tilfældet med Skuespillere og Skuespillerinder —, hvis man troer, at de kunne arbejde paa samme Maade og i samme Udstrækning, som de Personer, der have deres jævne, faste, ikke afficerende Arbejder: saa vil det være rigtigt at fordrø, at de skulle være rede hver Dag i Ugen, og at de i

det Høieste skulle have f. Ex. een Maanedes Sommerferie; men man veed, — og det er ganske naturligt —, at de fleste paa denne Bane udmattes efter forholdsvis kort Tid, og at netop de dygtigste af dem seldent virke længere end i det Høieste i nogle og tyve Aar; og det vil saaledes, — ikke at tale om det Inhumane dert, — ingenlunde være enten i Statens eller i Kunstens sande Interesse at fordrø, at udmærkede Skuespillere og Skuespillerinder skulle arbejde i samme Udstrækning, som i Almindelighed kan fordrø, og dette eneste Moment af Beviis, som er fremkommet, troer jeg saaledes i Virkeligheden kun har ringe Betydning. De Penge, som vi sætte paa Theatret, mine Herrer! de ere satte paa gode Renter, og langt bedre end de fleste af dem, vi tidligere have sat ud. Det var ikke saa særdeles vanskeligt at godtgjøre dette; men det vil neppe være rigtigt, nu her at undersøge den hele Betydning, som Theatret har for Staten; men, holder jeg mig da i Liebliffet nærmest til den mere ydre Side af Sagen, kan jeg ikke undlade at erindre om, hvorledes de Statsmagter, som altid have vilst politisk Klogskab, heller ikke have glemt at slutte Alliance med Kunst og Videnskab. Ja, ville vi gaae langt tilbage for at søge Beviis herpaa, saa kunne vi jo, mine Herrer! i denne Henseende begynde endog med den berømmelige Keiser Augustus, der som bekendt var en meget fin Politiker, og til hvis ringeste Klogskab det dog ikke regnes, at han tvrigt støttede Kunst og Videnskab, ligesom det heller ikke bidrog Mindst til hans Berømmelse (Tscherning: Og til Statens Undergang.) Nei, det var virkelig ikke derved, Romerstaten gik under. Man har endnu ikke hørt, at Kunst og Videnskab have styrket nogen Stat i Undergang. (Tscherning: 3 Overmaal.) Den ærede Rigsdagsmand siger: „i Overmaal.“ — Ja, dersom han kunde godtgjøre, at vi hos os havde Kunst og Videnskab i Overmaal, saa vilde jeg frasalde mine Paaastande; men noget Beviis herfor har jeg endnu ikke hørt, og jeg troer, det vil blive et vanskeligt Beviis at føre. — Men, for at komme tilbage til mit Forrige, vi, mine Herrer! som ere Frihedens Venner, vi bør ikke bringe det paa det Punkt,